

РЕШЕНИЕ

№ 3418

гр. София, 26.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **1227** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма] – [населено място], чрез пълномощника адв. Л., срещу отказ за издаване на удостоверение за наследници на Т. С. Д., постановен от кмета на [населено място], общ. В., обл.М., по искане с вх.№б/07.01.2021г.

В съдебно заседание [фирма] – [населено място] редовно призовани, не изпращат процесуален представител. В жалбата се посочва, че отказът на административния орган не съответства на материалния закон и неговите цели, както и че неправилно ответника тълкува разпоредбата на чл. 5 от Наредба № РД-02-20-6/24.04.2012г. за издаване на удостоверения въз основа на регистъра на населението /Наредбата/. Навеждат се доводи, че съгласно договор за продажба на наследство по чл.212 от ЗЗД, оспорващия е правоприемник на наследството на П.Б. и В.П. и като такъв е легитимиран да поиска издаването на удостоверение за наследници на Т. С. Д. /наследодател на продавачите /. Посочва се, че в бланката, утвърдена като образец по Наредбата, липсва изрично място, където да се впишат законовите основания за предоставяне на данните, съгласно изискванията на чл.144 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, поради което ответника е следвало да изиска допълнителна информация, преди да се произнесе. С постъпила след съдебно заседание молба

оспорващия сочи, че отговора по жалбата, изходящ от ответника не доказва материалните основания за постановления отказ. Прави искане отказа да бъде отменен, моли за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Ответника – кмета на [населено място], общ. В., редовно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В депозиран писмен отговор моли съдът да приеме жалбата за процесуално недопустима и да прекрати производството по делото, тъй като последващо искане на оспорващия в същия смисъл е удовлетворено и е издадено поисканото удостоверение за наследници. Алтернативно счита постановления отказ за законосъобразен, тъй като договора за продажба на наследство, не прави купувача наследник и не е представено пълномощно в тази връзка от такъв. Посочва, че приложимото основание за снабдяване с исканото удостоверение е разпоредбата на 106, ал.1, т.1 от Закона за гражданската регистрация /ЗГР/, но жалбоподателя не е посочил законовите основания за издаването му, съгласно чл.144 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация и същото не е подадено по този ред. Прави искане за отхвърляне на жалбата, като неоснователна.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на [чл. 235, ал. 2 от ГПК](#), вр. [чл. 144 АПК](#), намира за установено следното от фактическа страна:

С искане вх. № 6/07.01.2021г. [фирма] поискали от ответника да им бъде издадено удостоверение за наследници на лицето Т. С. Д., починал на 17.01.1944 г., в [населено място], в което не били посочили законовите основания за това. Към искането били приложени договор за продажба на наследство по чл.212 ЗЗД и удостоверение за наследници изх. № 205/06.06.2016г., издадено от кметство [населено място].

По така направеното искане кмета на [населено място] постановил отказ, който мотивирал с това, че представения договор за продажба на наследство не създава права на наследник на оспорващия. Счел, че жалбоподателя не отговаря на изискванията на чл.5, ал.1 и ал.2 от Наредбата, тъй като не е наследник по закон на Т. С. Д. и не е упълномощен за това от такъв. Посочил, че приложима по искането е разпоредбата на чл.106, ал.1, т.1 от ЗГР, но поради това, че то не е подадено на това основание, както и че не отговаря на изискванията на чл.144 от Наредба № РД-02-20-9/21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, тъй като не са посочени законовите основания за издаване на удостоверението, постановил обжалвания отказ.

С оглед на така установените по делото факти, съдът прави следните правни изводи:

Оспореният отказ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 3 от АПК, тъй като с него се отказва издаването на документ, от значение за признаване или упражняване на права и задължения. Като подадена от надлежна страна, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА. Съдът не споделя становището на ответника, че при наличие на издадено впоследствие удостоверение за наследници, правния интерес от оспорването е отпаднал. В конкретната хипотеза жалбоподателя е поискал издаване на административен акт, което е било отказано. Впоследствие, с друго заявление и при представяне на други доказателства искането е било удовлетворено, т.е се касае за две отделни производства по издаване на административен акт, едното приключило с позитивен за оспорващия резултат.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от Наредбата удостоверения се издават на лицата, за които се отнасят, на законните им представители, на техните наследници. Удостоверения могат да се издават и на трети лица, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по ал. 1. Удостоверения се издават и по реда на Административнопроцесуалния кодекс, Гражданския процесуален кодекс и Наказателно-процесуалния кодекс (чл. 5, ал. 2 от Наредба № РД-02-20-6 от 24.04.2012 г.). Разпоредбата на ал. 2 на чл. 5 от Наредбата допуска издаването на удостоверение и в полза на трети лица, но само в две хипотези. Първо, когато са им необходими за изпълнение на техни законоустановени правомощия или второ, когато същите са изрично упълномощени с нотариално заверено пълномощно от лицата по ал. 1. В настоящия случай няма данни, а и не се твърди [фирма] да са изрични упълномощени. Оспорващия не попада в кръга на лицата, посочени в чл. 5, ал. 1 и 2 от Наредбата, поради което няма право да поиска издаването на удостоверение за наследници. С прехвърлянето на наследствените права наследникът не губи качеството си на наследник и същото не се придобива от купувача на наследството. Прехвърлителният ефект на договора за продажба на наследство обхваща само правата и задълженията, които наследникът е имал в качеството си на наследник по времето на откриването на наследството, поради което не може да ес възприеме тезата, че с договора по чл.212 от ЗЗД оспорващия е придобил качеството на наследник на Т. С. Д..

Приложима за подобни искания е цитираната от административния орган разпоредба на чл. 106, ал. 1, т. 1 от Закона за гражданската регистрация, според която данните от системата ЕСГРАОН могат да се предоставят на трети лица, когато тези данни са от значение за възникване, съществуване, изменение или прекратяване на техни законни права и интереси. Искането на жалбоподателя обаче не е подадено на това основание и не отговаря на изискванията на чл. 144 от Наредба № РД-02-20-9 от 21.05.2012 г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация, тъй като в него не е посочена законовата норма, съгласно която заявителят като трето лице има право на достъп до търсените данни (Решение № 8779 от 6.07.2017 г. на ВАС по адм. д. № 13161/2016 г., III о.). Административния орган е посочил по какъв ред оспорващия би могъл да се снабди с процесното удостоверение – чл.106, ал.1, т.1 от ЗГР, поради което възражението в тази връзка за липса на изрично поле за вписване на законовите основания по чл.144 от Наредба № РД02-20-09/21.05.2012г. за функциониране на Единната система за гражданска регистрация е неоснователно, тъй като не е депозирано на това основание. Доколкото искането не е било подадено по този ред, несъстоятелен се явява и довода, че преди да се произнесе административния орган е следвало да събира доказателства и да указва представянето на такива.

Оспореният изричен отказ не противоречи и на целите на закона. След като същият съответства на материалния закон и е единствено възможният административен акт, който може да бъде издаден, същият е съобразен с целта на закона.

Предвид гореизложеното съдът намира, че оспорения изричен отказ, като постановен от компетентен орган, при спазване на изискуемата форма, и в съответствие с административнопроизводствените правила, материалния закон и с целта на закона се явява правилен и законосъобразен и следва да се потвърди, съответно жалбата да се отхвърли като неоснователна.

По изложените съображения съдът намира, че не са налице основанията за отмяна на оспорения отказ, визирани в чл. 146 от АПК. Той е валиден и законосъобразен административен акт, поради което подадената срещу него жалба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] – [населено място], чрез пълномощника адв. Л., срещу отказ за издаване на удостоверение за наследници на Т. С. Д., постановен от кмета на [населено място], общ. В., обл.М. по искане с вх.№6/07.01.2021г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: